

Úgy látszik, kitartásért és bátorságért Ernának nem kell a szomszédba mennie. Kanadában világszintű úszóverseny lesz jövőre, még azt sem tartja kizártnak, hogy oda eljusson. Az anyukája szerint ez nagyon nagy falat lenne nekik, de ha Ernán múlik, nem hátrálnak meg:

– **Nem nagy falat, édesanyám, hanem nagy kenyér,** de én fel fogom szeletelni. Addig szeletelem, amíg a sarkát meg nem találom. Kitartó vagyok, tőlem kérhetnek bármit, csak azt ne kérjék, hogy kössem be a cipőmet, mert nem tudom. S az nekem szégyen – vallja be talán az egyetlen gyengeségét a lány.

Az út nem volt zökkenőmentes, [de Anikó és a lánya kitartóan küzdenek egymásért, na meg az eredményekért.](#)

Három évvel ezelőtt, 2014-ben neveztek be először a romániai speciális olimpiai játékokra, amit akkor Craiován szerveztek meg. Egy ilyen versenyen körülbelül 300 fogyatékkal élő sportoló és ugyanennyi önkéntes vesz részt. Az atlétika próba mindenkinek kötelező, mellette még egy választott sportágban kell megmérettetnie magát a résztvevőknek.

A verseny helyszíne évente változik, idén Gyergyószentmiklós szervezte volna meg, de nem kapott támogatást a város, így átkerült az olimpia Nagybányára – meséli Anikó, aki akadályokat nem ismerve **mindent belead a háttérmunkába**, a szervezésbe, hogy lánya a lehető legtöbb helyre eljusson. „Ha foglalkozol egy gyermekkel, akkor megkapod azt, hogy miben jó. S akkor van sikerélménye” – mondja a lelkes édesanya.

Veress Anikó, Erna édesanyja hozta létre a Pro Down Alapítványt, amely [önkéntesekkel segít a fogyatékkal élőknek](#) és családjaiknak. Fejlesztő foglalkozásokat tartanak, kézműves technikákat tanítanak a Down-szindrómás személyeknek.

Kettős állampolgárként a magyarországi versenyekre is eljárnak. Ott évente háromszor is megrendezik a speciális olimpiát. Legközelebb, jövő márciusban lesz Monoron a verseny, nem is kérdés, hogy Ernák ott lesznek-e.

Bele kell menni a vízbe

Az eddigi legnagyobb siker, még ha érmet nem is hozott onnan haza, mégis a párizsi verseny volt.

Erről a sporteseményről **egy bukaresti családtól hallottak**, akik le is szerződtették Ernát a sportegyesületükhöz, így harmadmagával részt vehetett a nemzetközi versenyen. Ide azonban már komoly felkészültség kellett, kvalifikációs teljesítménnyel és nevezési díjjal szűrték a down szindrómás versenyzőket.

A román paralimpiai szövetség támogatta az úszók és a bukaresti edző párizsi tartózkodását, a kísérőknek már saját költségén kellett kiutazni. Nagy élmény volt a nemzetközi verseny, ahová

18 országból 109 úszó érkezett.

Volt bőven ok izgalomra, nehéz volt az is, hogy idegen nyelven beszéltek, „**de annyit értettem, hogy bele kell menni a vízbe.**”

– vágja ki magát Erna. Szerinte az izgalom javára van a teljesítményének, tudatosan, saját stratégiával, saját kidolgozott módszerével úszik. „Amikor megfújják a sípot, engem nem érdekel semmi, csak a célon gondolkodom, a víz visz a cél fele.” A párizsi eredménye 1,19 perc lett 50 méteren.

„Szigorúak voltak a szabályok, aki nem tartotta be őket, azt kizárták. Itthon úgy szervezik meg ezeket a versenyeket, hogy mindenki kapjon érmet. De itt, Párizsban, csak a legjobbak. Úgy úsztak, mint a golyó. Erna is láthatta, hogy a kemény munkának megvan az eredménye, hova lehet eljutni” – meséli a lány anyukája.

Ha már ott voltak, megnézték a francia fővárost, sétáltak a Champs Élysées-n, jártak Disneylandben. Egy kicsit párizsi lánynak érezhette magát, nagyon tetszett neki a város – meséli Erna. Azt is elmondta, mindenképpen szeretne a következő nemzetközini is úszni, ami

két év múlva lesz Barcelonában.

„Még egyszer a harctérre visszamegyek.

Abba a ringbe, abba a vízbe még egyszer elmennék, odateszem magam, addig harcolok, amíg el nem érem, amit én szeretnék megvalósítani" – jelenti ki határozottan. Egyelőre a mellúszásban jeleskedik, de a hátúszást is gyakorolja, és nagyon szeretné a pillangót megtanulni, nem számít mennyi erőfeszítésébe kerül.

„Azt mondják, hogy nekem nehéz az. De most meg fogom mutatni, hogy én Down-szindrómás vagyok, de akkor is meg fogom tanulni a pillangót, akármilyen nehéz. Nem baj, ha lassan. Én kitartó vagyok emellett. És büszke vagyok arra, hogy megtanultam úszni."

Olyan érzés, mintha repülnél

Akkora szenvedéllyel beszél az úszásról, hogy azt gondolom, mindenkinek találnia kellene egy ilyen sportot, ami ennyire lelkesíti. Sőt, nagyon sajnálni kezdem, hogy nekem a sokadik próbálkozás után sem sikerült megtanulnom úszni. Talán nem volt akkor az elhatározásom, mint az Ernáé.

„Amikor beledobtak a vízbe, édesanyámnak ott volt a gombóc a torkában, de én tudtam, hogy meg fogok tanulni úszni. Ott volt Stefi, mondta, hogy bemész ügyesen a vízbe, nem volt könnyű, de megpróbáltam. Vannak terveim is. Hogy európai bajnok lehessek, azért én meg kell dolgozzak. De lassan megy, idő kell. Bízna bennem és segítenek, s támogatnak. Úgy fogalmaznék, hogy a mellúszást Stefivel ketten dolgoztuk ki. Az ő álmait meg szeretném valósítani. S az enyémet is” – mondja, és hozzáteszi, hogy mennyire hálás az édesanyjának, meg az edzőjének. Erna számára, ahogy a szavaiból kivehető, az úszás a legjobb dolog a világon:

„Az leírhatatlan. Olyan érzés, mintha repülnél. **A víz hív. A víz és én lélekben együtt vagyunk**. Úgy érzem magam, mint a sellő, ahogy szeret úszni. A víz megszeretett engem, én is őt. Nekem nem kell senki, férj se. Én a vízhez szeretnék menni, mert ő a barátom. Egyszer azt mondta a testvérem, hogy nekem a vízben a helyem, engem a föld nem tart meg. Igaza is van” – fogalmaz.

Anya, vigyél ki!

De nem volt ez mindig ilyen egyértelmű – eleveníti fel Anikó. Erna még óvodás volt, amikor egy évet Budapesten éltek. Akkor minden héten vitték őket az uszodába, de a kislány félt a víztől, a felügyelő nyakába kapaszkodott, és kiabált, hogy: Anya, vigyél ki!

Nem mellékes, hogy **jóképű volt a felügyelő** – teszi hozzá nevetve a lány.

Amit mi tudunk adni, az a szeretet

A 29 éves lánynak eszébe sem jut hátrányként kezelni az állapotát. Olyan természetesen viszonyul hozzá, mint mindenki más ahhoz, hogy milyen színű a szeme.

{youtube}D_ygUlcQSjk{/youtube}

Ez nem is betegség, **nem olyan, mint egy nátha, amit el lehet kapni** – magyarázza. A Down-szindróma nem akadályozta meg abban, hogy a többi gyerekekkel együtt tanuljon meg írni, olvasni, számolni az iskolában. Szeretett az Orbán Balázsba járni, jó volt az osztályközösség. „Szerettek engem, elfogadtak, megbarátkoztak velem. Első tanuló nem voltam, matekból ötösöket hoztam haza, de szerettem a kémiát, meg a biológiát” – emlékezik vissza.

„Tudták, hogy downos vagyok, de engem az nem gátol meg semmiben sem. Abban sem, hogy kijussak Párizsba. Amikor megszülettem, engem leírtak, hogy ezt nem fogok, azt nem fogok tudni csinálni. Édesanyámnak ezt így elmondták. Ő hagyta, hogy mondják. De én erre büszke vagyok. Azt szeretném, hogy elfogadjanak minket, olyanak, amilyenek vagyunk. Szerintem ez így pont jó, hogy ilyenek vagyunk. Amit mi tudunk adni, az a szeretet. Adni is, meg kapni is. Ennek a világnak szeretném üzenni, hogy mi is olyanok tudunk lenni, mint egy átlagos, normális ember, tudunk velük kommunikálni, beszélgetni. Hátrányos helyzetűek vagyunk, de nekünk ez

nem hátrány. Hogy én downos vagyok, azt jelenti, egy kromoszómával több van, de erre büszkék vagyunk."